

เทศน์อบรมพระก่อนปาฏิโมกข์ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๒๗

หลักใหญ่ของพระกรรมฐาน

วงกรรมฐานเราต้องเป็นวงบงเบียบสังัด หนักแน่นในข้อวัตรปฏิบัติในการ
ประพฤติปฏิบัติศีลธรรมและจิตตภาวนา เป็นหลักใหญ่ของพระกรรมฐาน พระพุทธเจ้า
พระสาวกทั้งหลายท่านดำเนินมาอย่างนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นวัตถุเครื่องอาศัย ทำให้ไม่ให้เป็น
ใหญ่เป็นโตมาเหยียบย่ำหัวใจแหลกเหลวไปหมด อยู่ที่ไหนมีแต่เรื่องวัตถุเหยียบย่ำ
เข้าไปๆ เลยตื่นกัน ตื่นวัตถุกัน วัดเรานี้ลองเปิดดูซิมันแหลกไปนานแล้วนะ ถ้าภิกษุก็คน
นั้นจะเอาหลังคนนี้จะเอาหลัง ทั้งเป็นของส่วนตัว ทั้งจะมาปลูกให้พระ ใครจะเอากี่ชิ้น
มากต่อมากที่มาติดต่อเรา เราไม่ให้

ไม่มีใครเป็นใหญ่ยิ่งกว่าหลักธรรมหลักวินัยที่เป็นหลักปกครองโลก เราเอาตรง
นั้นนะ จะเอาเรื่องของคุณคนเข้ามาทำลาย เห็นแก่หน้าโมกโชโลกนะอย่างนั้นไม่ได้
แหลกหมดส่วนใหญ่ เมื่อส่วนย่อยไปทำลายส่วนใหญ่ให้แหลกหมดแล้วจะอาศัยอะไร
คนส่วนไหนก็ตามต้องพึ่งส่วนใหญ่ หลักใหญ่คือหลักปกครอง ธรรมวินัยของ
พระพุทธเจ้าทำให้โลกเสียหายที่ตรงไหนไม่เห็นมี มีแต่โลกทำความเสียหายแก่บรรดแก่
ธรรมและแก่ตัวเองเท่านั้น หลักใหญ่อยู่ตรงนั้น จึงต้องได้ระมัดระวังเสมอ

ตื่นอะไรปัจจัย ๔ ฟังซิ ปัจจัยเพียงเครื่องอาศัยเครื่องสนับสนุนไปเท่านั้น ถ้าเรา
ฉลาดก็เพียงเครื่องอยู่อาศัยให้เป็นความสะดวก ถ้าไม่ฉลาดก็นี่ละมันฆ่าคน สกกาโร
ปุริสั หนุติ ลากสักการะยอมฆ่าบุรุษโง่ นั่นฟังซิ นี่แหละมันฆ่าคนไม่ฉลาด โง่ต่อมัน
ก้มหัวให้มัน มันก็เหยียบเอาๆ แหลก ต้องก้มต่อธรรมชิ หลักธรรมหลักวินัยมีอยู่
ตรงไหนนั่นละศาสดาอยู่ตรงนั้น ให้อึดตรงนั้น ท่านว่ายังงั้นนั่นละศาสดาอยู่ตรงนั้นๆ
ความเลิศความวิเศษจะอยู่ตรงนั้น

เดินเข้าไปก้าวเข้าไปทุกซี่ยากลำบากไม่สำคัญ เป็นเรื่องของกิเลสก็ต่างกันต่างหาก
ความเห็นว่าทุกซี่ยากลำบากอย่างนั้นอย่างนี้มีแต่เรื่องของกิเลส มันก็ดมันกันไม่ให้ก้าว
เข้าสู่ความดีความดีซึ่งเป็นทางอันเลิศประเสริฐ ตลอดถึงผลอันเลิศประเสริฐที่
พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ และพระองค์ก็เคยประสบพบเห็นมาแล้วอย่างประจักษ์
พระทัย ด้วยความฝ่าฝืนกิเลสต่อสู้กิเลสนั่นแหละ จึงต้องเอาจริงเอาจังซึนักปฏิบัติ

นี่มองไปไหนขวางตาอยู่ตลอดเวลา ฟังกี่ขวางหู มันคึกมันคะนอง เดินมาก็ได้
ยินเสียงแปลกๆ เป็นยังงั้น ตามองไปก็ขวางตา ไม่ใช่กิเลสขวางธรรมจะเป็นอะไรไป ถ้า
ธรรมแล้วไม่ขวาง ถ้ากิเลสแล้วขวาง ไม่ว่าจะผ่านมาจากทางหูทางตาทางไหนขวางทั้งนั้น ถ้า

เป็นเรื่องของกิเลส ไม่เคยลงรอยกับธรรมเลย ให้ทราบทุกคนมาศึกษานั้นละ ที่ว่ามัน ขวางคืออะไร คือมันทำลายตนแล้ว คนอื่นอยู่ไกลๆ ยังไปมองเห็น เจ้าของเองยังไม่รู้ มันเผาอยู่แล้วนั้น การปฏิบัติธรรมไม่สังเกตตัวเองจะสังเกตอะไร

ศาสดาอยู่ตรงไหน อยู่กับธรรม อย่าไปคิดกาลโน้นกาลนี้ คว่าน้ำเหลว ดื่นข่าวกัน ให้ดูอรรถธรรม ท่านสอนว่ายังไงๆ นั้นละคือองค์ศาสดากำลังเสด็จต่อหน้าเราให้เห็น หรือประทับอยู่ต่อหน้าเราตรงนั้นละ มีอดีตอนาคตที่ไหนด สัทธรรมเป็นความจริง อยู่ตลอดเวลา มีอดีตอนาคตที่ตรงไหนไม่เห็นปรากฏ แล้วกิเลสมีอดีตอนาคตที่ตรงไหน มันเหยียบย่ำหัวใจของสัตว์โลกมาตลอดไม่ทราบวาก็ก็กลับปมาแล้ว โลกมีมาตั้งแต่เมื่อไรนั้นแหละกิเลสครอบหัวโลกมาตั้งแต่นั้นละ มีสมัยมีกาลที่ไหนด เวลาจะเอาธรรมไปแกกิเลสทำไมศาสดาอยู่ตรงโน้น สาวกอยู่ตรงโน้น ธรรมอยู่ตรงโน้นควมาแกกิเลสแล้วควาไม่ทัน ว่าพระพุทธเจ้าหนีพพานไปนานแล้ว นั้นกิเลสมันหลอกเอาๆ มันเหยียบหัวคนอยู่ใกล้ๆ ทำไมไม่ดู กิเลสไม่เห็นมันไปไหน ธรรมจะมาแกกิเลสทำไมอยู่ไกลนัก

ศาสนธรรมสอนว่ายังไง นั้นละเครื่องแกกิเลสอยู่ตรงนั้น ศาสดาอยู่ตรงนั้น พระพุทธเจ้าสอนสดๆ ร้อนๆ ธรรมและวินัยนั้นและจะเป็นศาสดาแทนเราตถาคตเมื่อเราผ่านไปแล้ว แน่ะ สดๆ ร้อนๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เรายอมกราบราบเลย สอนตรงไหนดำเนินตามนั้นเห็นตรงนั้น ถ้าปลีกแวงจากนั้นตรงไหนกิเลสเหยียบย่ำตรงนั้น เอาไปกินตรงนั้นแหละ กิเลสหันหอมหันกระเทียมอยู่บนหัวเราทุกวันๆ เห็นไหม ให้เอาธรรมะเข้าไปหันหอมหันกระเทียมพืดหัวกิเลสลงมาย่ากินดูสักทีซิ อร่อยไหมกินกิเลส มีแต่กิเลสกินเรา

ยิ่งมามากๆ เหลวๆ ไหลๆ ไปหมด มันขวางหูขวางตา ไม่พูดเฉยๆ นี้แหละ พอมองเห็นพบเห็นแล้วจะทำยังไง ไม่ได้ตั้งใจตั้งใจที่จะเพ่งโทษเพ่งกรรมหมู่เพื่อน แต่เราในฐานะสั่งสอนหมู่เพื่อน ในฐานะเป็นอาจารย์สอนด้วยความเมตตาสงสารทุกสิ่งทุกอย่าง มองดูด้วยความระแวงระวัง มองดูด้วยความรักความสงวน มองดูหมู่เพื่อนไม่ได้มองดูด้วยความเกลียดความชังนี่นะ มองดูด้วยความเมตตาสงสารจริง ๆ บกพร่องตรงไหนรีบบอก ๆ

มันเกินกว่าที่จะบอกทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะมากต่อมาก มีปากเดียวมีตาเดียวเท่านี้ มันไม่ไหวก็ิ่งเหมือนคนแบคนบาไปเสีย ผ่านไปเฉย ถ้าจะพูดก็ไม่ทราบว่าจะพูดว่ายังไง ถ้ามี ๑๐ ปาก โอ้ย ไม่ได้หยุดปากแหละ คนนั้นเคลื่อนตรงนั้น คนนี้เคลื่อนตรงนี้ ปากนี้จะต้องว่าให้คนโน้น ปากนั้นว่าให้คนนั้นอยู่ตลอด มี ๓๐ คนเราต้อง ๓๐ ปาก จะต้องได้ว่าให้ทุกคน ปากนี้ว่าให้ห้องคั่น ปากนั้นว่าให้ห้องคี่ จะได้ตาย ตาก

เหมือนกันต้องมีหลาย ๆ ลูกตาไม่จันไม่ทัน มันรวดเร็วเรื่องของกิเลส มันรวดเร็วขนาดนั้นแหละธรรมจนามองไม่ทัน เรายังไม่รู้อีกหรือว่ากิเลสรวดเร็ว ยังมาสบายอยู่หรือ

สอนไว้หมดแล้วเรื่องกลมายาของกิเลสแหลมคมขนาดไหน สอนไว้หมดตามในเทปในอะไรก็ดี นั้นแหละความจริงเป็นอย่างนั้น ถ้าอยากจะทราบก็ เอ้า ฟัดเข้าไปซิ สติปัญญา ไม่ต้องบอกไม่ต้องถามใครละ จะรู้ชั้นภายในใจ กิเลสทำไมไหนธรรมะไปไม่ไหน แก้กันตรงไหน ๆ หลายสันหลายคมขนาดไหน ธรรมะหลายสันหลายคมขนาดไหน ทันทันยังงี้ ช่างกันยังงี้บอกเอง นี่ละที่เรียกว่าปัญญาของธรรม ผิดกันกับปัญญาที่ศึกษาเล่าเรียนมาเป็นคนละโลกโน่นจะว่าอะไร

เราเรียนมาเป็นความจำ ปัญญาออกจากความจำเป็นธรรมดาคิดอ่านธรรมนี้เป็นเรื่องของโลกไปธรรมดา แม้ธรรมก็ธรรมพื้น ๆ ธรรมกระพี้ ถ้างงเป็นปัญญาของธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว ภาวนามยปัญญาเอาดูซิ นั้นละภาวนามยปัญญาแท้ นั่งอยู่ไหนก็หมุนตัว ๆ เป็นของตัวเอง ๆ ไม่ต้องไปหามาจากใคร เอ้า ข้าศึกขึ้นมาตรงไหน สติปัญญาเป็นของตัวเองจะขึ้นทันที ๆ ตามกันเลย ๆ จนกิเลสแหลกละเอียดไปหมดไม่มีอะไรเหลือ นั้นละปัญญาซึ่งเป็นของตัวเอง ปัญญาในธรรมะทางภาคปฏิบัติแท้เป็นอย่างนั้น เอามาฆ่ากิเลสด้วยภาคปฏิบัติ

ปัญญาภาคปฏิบัติพื้น ๆ ก็ต้องอาศัยสัญญาเสียก่อนเมื่อยังไม่เกิดนั้นก้าวไปเมื่อถึงแล้วเห็น ท่านพูดไว้ที่ท่านโกหกเมื่อไร ศาสดาเป็นองค์โกหกโลกหรือ แล้วครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านเป็นครูบาอาจารย์โกหกโลกหรือ มันถึงไม่ถึงใจเราเหมือนกิเลสย่ำหัวใจอยู่ตลอดเวลา

เอาละพอ